

Sygn. akt I Ca 371/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

Sędziowie SSO Iwona Podwójniak

SSR del. Magdalena Kościarz

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko A. M. i P. M.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji pozwanej A. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 11 lipca 2017 roku, sygnatura akt III RC 81/17

1. oddała apelację;
2. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 371/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2017 roku (data wpływu) powód M. M. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o ustalenie, że wygasły jego obowiązki alimentacyjne: w stosunku do A. M. z dniem 30 czerwca 2016 roku i P. M. z dniem 30 września 2015 roku. Nadto, powód wystąpił o zwolnienie go z kosztów sądowych w całości oraz zasądzenie od pozwanych na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż 25 – letnia córka P. M. ukończyła naukę i pracuje w K., natomiast córka A. M. ukończyła szkołę średnią, jednak nie przystąpiła do egzaminu maturalnego, a od września podjęła naukę w szkole policealnej w trybie zaocznym i tym samym osiągnęła możliwości podjęcia pracy zarobkowej oraz usamodzielnienia się. Powód wskazał również, iż mimo wielokrotnych prób nie udało mu się ustalić czy córki nadal się uczą, bądź studiują (pozew k. 2-3).

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2017 roku, zwolniono powoda z kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 20).

W odpowiedzi na pozew pozwane P. M. i A. M., reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma wskazano, iż pozwane nadal się uczą, w związku z czym ponoszą znaczne koszty utrzymania się w miejscu kontynuowania nauki tj. w K. i P., a ich potrzeby osobiste znacznie się zwiększyły. Poza tym, z uwagi na obowiązki związane z nauką nie mają możliwości samodzielnego utrzymania się, a powód nie czyni żadnych starań aby zadośćuczynić swojemu obowiązkowi płynącemu z art. 135 § 2 k.r.o. (odpowiedź na pozew k. 25-29).

W dniu 27 czerwca 2017 roku (data wpływu), powód cofnął powództwo w stosunku do pozwanej P. M., wnosząc o nieobciążanie go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz tej pozwanej (k. 53-53v).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 lipca 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 81/17, Sąd Rejonowy w Sieradzu III Wydział Rodzinny i Nieletnich, wobec częściowego cofnięcia powództwa, umorzył postępowanie w zakresie powództwa M. M. (1) przeciwko pozwanej P. M., nie obciążając powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu (pkt 1 i 2), ustalił, że obowiązek alimentacyjny M. M. (1) na rzecz córki A. M. wygasł z dniem 27 czerwca 2017 roku (pkt 3), oddalił powództwo przeciwko A. M. w pozostałym zakresie (pkt 4) i zniósł wzajemnie pomiędzy tymi stronami koszty procesu (pkt 5).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

Pozwane A. i P. M. są córkami powoda. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia z 22 października 2009 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 292/09, Sąd Rejonowy w Sieradzu określił obowiązki alimentacyjne powoda wobec każdej z pozwanych na kwoty po 350,00 złotych miesięcznie.

Powód, pismami z dnia 07 kwietnia 2016 roku i 06 stycznia 2017 roku, zwracał się do pozwanej P. M. o informacje dotyczące kontynuowania przez nią nauki. O taką informację, w piśmie z dnia 27 stycznia 2017 roku, zwrócił się również do A. M.. W piśmie datowanym na 06 lutego 2017 roku, powód został zawiadomiony, że stosowne informacje może uzyskać samodzielnie. Jednocześnie reprezentujący interesy pozwanych pełnomocnik, wskazał enigmatycznie, „(...) iż zarówno P. M., jak i A. M. kontynuują naukę na studiach wyższych poza miejscem swojego dotychczasowego zamieszkania (...)”. W zakresie dotyczącym pozwanej A. M. ta informacja okazała się nieprawdziwa. A. M. nie spełniała, bowiem warunków rekrutacji na jakąkolwiek wyższą uczelnię - nie zdawała egzaminu maturalnego.

Jak ustalił Sąd Rejonowy P. M. jest studentką I roku studiów stacjonarnych II stopnia. Studiuje na Wydziale Polonistyki (...) J. w K.

Z kolei, A. M. ukończyła Niepubliczną Artystyczną Policealną Szkołę Plastyczną (...) w P.. Naukę rozpoczęła w 2016 roku. Po ukończeniu liceum, nie przystępowała do egzaminu maturalnego. Zdobyła zawód plastyka, o specjalności: techniki scenograficzne, specjalizacja: charakteryzacja i stylizacja. Nauka odbywała się w systemie niestacjonarnym (co dwa tygodnie, w soboty i niedziele). Koszty związane z nauką wynosiły 280,00 zł miesięcznie. Pozwana A. M., która aktualnie mieszka w P., rozważa naukę innego zawodu. Wynajmuje pokój w mieszkaniu zajmowanym przez dwie osoby, ponosząc z tego tytułu wydatki w kwocie około 1.000,00 zł miesięcznie. Pozwana A. M. zarobkuje, pracując jako kelnerka. Wcześniej pozwana pracowała w sklepie kosmetycznym. A. M. jest uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim, gdyż ma przeciwwskazania do pracy wymagającej prawidłowej ostrości widzenia oraz pracy wymagającej widzenia obuocznego. Leczenie narządu wzroku pozwanej trwa od 2005 roku, ale choroba nie była przeszkodą do uzyskania przez nią prawa jazdy.

Jak wynika z ustaleń Sądu pierwszej instancji, matka pozwanych D. M. pracuje jako referent do spraw kredytów, zarabiając około 2.400,00 zł. D. M., systematycznie wspomaga P. M., przekazuje jej od 300,00 do 500,00 zł miesięcznie. Z kolei, powód M. M. (2) jest z zawodu elektromechanikiem. Oprócz pozwanych, ma jeszcze jedno dziecko - O. M., urodzoną (...). Wobec powoda prowadzone jest postępowanie egzekucyjne - egzekucja alimentów na rzecz pozwanych. Powód pracuje w przedsiębiorstwie (...) w Ł..

Powód w piśmie z dnia 27 czerwca 2017 roku, złożonym o godzinie 07.40, cofnął powództwo skierowane przeciwko pozwanej P. M.. Cofnięcie powództwa zostało zaakceptowane przez pozwaną. Sąd Rejonowy w Sieradzu zwrócił jednak uwagę, iż powyższy brak akceptacji nie wywołałby żadnego skutku, ponieważ cofnięcie nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy wyznaczonej na dzień 27 czerwca 2017, godz. 08.00. Przyczyną cofnięcia powództwa był fakt, że pozwana kontynuuje naukę na poziomie studiów magisterskich. Mając powyższe na uwadze, wobec skutecznego cofnięcia powództwa, uznając, że czynność ta nie jest sprzeczna z prawem i z zasadami współżycia społecznego, Sąd Rejonowy w Sieradzu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie, a na podstawie art. 100 k.p.c. nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanej P. M.. Sąd pierwszej instancji wskazał, że cofnięcie powództwa nastąpiło po uzyskaniu przez powoda rzetelnej informacji o kontynuowaniu studiów przez P. M.. Pozwana tych informacji udzieliła dopiero po otrzymaniu odpisu pozwu, nie reagując na wcześniejsze żądania powoda w tym przedmiocie. W ocenie Sądu Rejonowego pozwana, jako osoba pełnoletnia, alimentowana przez ojca, powinna, nawet bez jego wezwań, udzielać mu stosownych informacji, dotyczących zdobywania przez nią możliwości samodzielnego utrzymania się. Powód miał wiedzę o przewidywanym terminie zakończenia przez pozwaną studiów I stopnia z dokumentu opatrzonego datą 23 marca 2015 roku. Pozwana, według Sądu pierwszej instancji, powinna nie tylko poinformować ojca o podjęciu przez nią studiów II stopnia, ale także potwierdzić to stosownymi dokumentami, wtedy to zbędnym byłoby wytaczanie przez niego powództwa. Pozwana zlekceważyła żądanie ojca udzielenia mu żądanych informacji, bowiem za takie nie można uznać pisma jej pełnomocnika, w którym wskazuje on jedynie na możliwość samodzielnego zdobycia informacji przez powoda, nie podając nawet danych uczelni, w której te informacje można uzyskać i nie wskazując, że pozwana wyraziła zgodę na ich udzielanie ojcu.

W dalszej części Sąd Rejonowy rozważył, iż roszczenie powoda przeciwko pozwanej A. M. jest zasadne. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż obowiązek alimentacyjny powoda wobec tej pozwanej wynikał z treści art. 133 § 1 k.r.i.o., zgodnie z którym rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Powyższe oznacza, iż rodzice mają obowiązek alimentacyjny wobec dziecka do czasu, aż nie zdobędzie ono adekwatnych do uzdolnień i predyspozycji, kwalifikacji zawodowych albo nie uzyska stosownych świadczeń zapewniających utrzymanie. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż od rozstrzygnięcia z dnia 22 października 2009 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt III RC 292/09, w sposób istotny, zmianie uległa sytuacja pozwanej. W dacie tegoż rozstrzygnięcia, pozwana miała bowiem 12 lat, była uczennicą szkoły podstawowej. Aktualnie pozwana ma skończone 20 lat, co wynika z okazanego dokumentu, dowodu osobistego i zaświadczenia Systemu PESEL2-SAD, zakończyła już edukację i zdobyła zawód. Z przedstawionych zaświadczeń jednoznacznie, bowiem wynika, że jest absolwentem Niepublicznej (...) (...) w P.. Powyższego, zdaniem Sądu, nie zmienia okoliczność zachowania, do końca wakacji, statusu ucznia, bowiem taki status zachowują do tego terminu także absolwenci szkół podstawowych, gimnazjalnych. Sąd Rejonowy w Sieradzu podkreślił, iż jak wynika z zeznań samej pozwanej, nauka nie była zbyt absorbująca (dwa dni, co dwa tygodnie), co dało pozwanej możliwość zarobkowania. Tym samym, zakończenie nauki zawodu pozwala pozwanej A. M., na zintensyfikowanie poszukiwania różnych form zatrudnienia, nie tylko pracy w rozumieniu przepisów prawa pracy i nie tylko odpowiadającego zdobytych umiejętnościom, jest, bowiem wiele różnych nieskomplikowanych zajęć zarobkowych, niewymagających specjalnego przygotowania zawodowego np. prace porządkowe, niektóre prace w ogrodnictwie, w usługach. Nadto, Sąd Rejonowy rozważył, iż A. M. nie zamierza podjąć kolejnej nauki na wyższym stopniu edukacji, lecz ponownie na poziomie szkoły policealnej. Niewątpliwie, w ocenie Sądu, zdobycie kolejnego zawodu może w przyszłości stanowić o większej atrakcyjności pozwanej na rynku pracy, jednakże już teraz pozwana, posiada stosowne do jej uzdolnień (nie przystąpiła do egzaminu maturalnego) kwalifikacje zawodowe, co skutkuje ustaniem obowiązku alimentacyjnego M. M. (1). Zdaniem Sądu Rejonowego, pozwana A. M. nie wykazała, aby istniały jakiegokolwiek przyczyny, inne niż wiedza i zdolności, skutkujące nieprzystąpieniem do egzaminu dojrzałości.

Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił powództwa zgodnie z żądaniem, to jest nie uznał za zasadne orzeczenia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego z dniem 30 września 2016 roku. W ocenie Sądu, wprawdzie pozwana, nieracjonalnie, generując znaczne koszty, wybrała miejscowość, w której zdobywała zawód (w S., Ł. K., są szkoły policealne, kształcące w różnych zawodach, w których nauka także odbywa się w systemie niestacjonarnym i bez opłat: Centrum (...) w S., Centrum (...) w S., Centrum (...) w K., Centrum (...) w Ł. i szereg innych), jednakże w związku z

tym nie domagała się od ojca wyższych świadczeń. Mając powyższe na uwadze, Sąd przyjął, że do zakończenia edukacji (dwusemestralnej) w szkole, do której pozwana została przyjęta 03 sierpnia 2016 roku, obowiązek alimentacyjny powoda powinien istnieć. Jako datę ustania tego obowiązku Sąd przyjął datę 26 czerwca 2017 roku, mając na uwadze, iż świadek D. M. i pozwana A. M., składając zeznania, wskazały na ukończenie szkoły przez pozwaną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 133 § 1 k.r.i.o. w zw. z art. 138 k.r.i.o. orzekł o wygaśnięciu obowiązku alimentacyjnego powoda wobec pozwanej A. M. z datą 27 czerwca 2017 roku, a w pozostałym zakresie, na podstawie tego przepisu, powództwo oddalił. O kosztach, z uwagi na częściowe uwzględnienie powództwa, Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami.

Sąd Rejonowy w Sieradzu, podkreślił, iż w niniejszej sprawie nie były istotne możliwości zarobkowe i majątkowe rodziców A. M., ponieważ to nie one stanowią podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, a tylko wykazane fakty dotyczące uzyskania zawodu, a przez to, możliwości samodzielnego utrzymania się ich córki. W ocenie Sądu, dla rozstrzygnięcia nie miał także znaczenia przebieg postępowania egzekucyjnego i stan rodzinny powoda. Nadto, Sąd wskazał, iż oddalił wnioski dowodowe pozwanej A. M.: o przeprowadzenie dowodu z zapisków lekarskich, albowiem zapisy te były w znacznym zakresie nieczytelne, a w częściach, które można odczytać zawarto informacje o chorobie narządu wzroku pozwanej, co nie było kwestionowane w niniejszym postępowaniu i zostało wykazane stosownym orzeczeniem, wnioski o zobowiązanie powoda do złożenia wyciągów ze wszystkich posiadanych rachunków bankowych i rozliczenia podatkowego z 2015 i 2016 roku z uwagi na to, iż dowody te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż w postępowaniu, w którym zobowiązany do alimentacji domaga się ustalenia wygaśnięcia swojego obowiązku, znaczenie mają jedynie fakty zmierzające do wykazania czy uprawniona, ma czy też nie ma możliwości samodzielnego utrzymania się.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła pozwana A. M., zaskarżając powyższy wyrok w części, tj. w zakresie pkt 3 i 5.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzuciła naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w sprawie, a przez to dokonanie błędnych ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku, w szczególności poprzez przyjęcie, że pozwana nie wykazała, aby istniały jakiegokolwiek przyczyny, inne niż wiedza i zdolności, skutkujące nieprzystąpieniem do egzaminu dojrzałości, przyjęcie, iż pozwana ukończyła naukę zawodu oraz, że pozwana A. M. posiada już stosowne do jej uzdolnień kwalifikacje zawodowe, co świadczy o osiągnięciu możliwości samodzielnego utrzymania się i skutkuje ustaniem obowiązku alimentacyjnego M. M. (1). Powyższe, zdaniem skarżącej, spowodowało naruszenie przez Sąd art. 138 k.r.i.o. w zw. z art. 133 § 1 k.r.i.o. poprzez uznanie, iż zostały spełnione przesłanki do ustalenia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda na rzecz pozwanej A. M..

W uzasadnieniu apelacji, podniesiono, iż ocena dowodów dokonana w uzasadnieniu skarżonego wyroku jest dowolna oraz sprzeczna z doświadczeniem życiowym, gdyż Sąd meriti ograniczył swoje rozważania wyłącznie do analizy przesłanki „możliwości samodzielnego utrzymania się” uprawnionej w rozumieniu się art. 133 § 1 k.r.i.o., całkowicie pomijając aspekt słusznościowy występujący na gruncie niniejszej sprawy, który nie pozostaje bez znaczenia dla jej prawidłowego rozstrzygnięcia. Pełnomocnik skarżącej wskazał, iż powód nigdy nie realizował ciężącego na nim, względem pozwanej, obowiązku alimentacyjnego tj. ani poprzez osobiste starania w jej wychowaniu i opiece, ani poprzez dobrowolne partycypowanie w jej utrzymaniu. Całość obowiązków związanych z wychowaniem i utrzymaniem pozwanej spoczywała na jej matce — D. M., a powód został „zmotywowany” do uiszczania świadczeń alimentacyjnej na rzecz córek, dopiero po wniesieniu sprawy do komornika sądowego. Niezależnie od powyższego, pełnomocnik skarżącej podniósł, iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem Sądu meriti, że pozwana zakończyła naukę zawodu. Pozwana zdecydowała się na dalsze doksztalcanie w pierwotnie przez siebie obranym kierunku rozwoju — stylizacja, wizaż, charakteryzacja. Wybrała w tym zakresie szkołę prywatną w P. ((...) Ośrodku (...) — Szkoły (...) w P.). Tym samym wywód Sądu, jakoby wybór miejscowości, w której zdobywała dalsze wykształcenie był „nieracjonalny”, z uwagi na generowanie kosztów, zdaniem strony skarżącej, był niepotrzebny, a przede wszystkim bezprzedmiotowy dla niniejszej sprawy. Sąd, bowiem nie poczynił przy tym jakiegokolwiek analizy powodów wyboru

przez pozwaną wskazanej placówki. Zajęcia w szkole prywatnej w P. trwały jeden rok - od dnia 1 września 2016 roku do 31 sierpnia 2017 roku, tym samym według skarżącej, a wbrew stanowisku Sądu, nie sposób uznać, iż po tak krótkim czasie pozwana zdobyła kompetencje wystarczające dla podjęcia pracy w obranym kierunku zawodowym. Skarżąca wskazała, iż istotnie od czasu ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w Sieradzu w wyroku z dnia 22 października 2009 roku, uległa zmianie jej sytuacja materialna, bowiem osiąga własny dochód, niemniej, nie można zgodzić się z konkluzją Sądu meriti, iż powyższa okoliczność świadczy o osiągnięciu przez pozwaną pełnej samodzielności w zakresie utrzymania się. Zdaniem strony pozwanej, okoliczność ta mogłaby uzasadniać ewentualne obniżenie alimentów płatnych na jej rzecz, ale z całą pewnością nie może świadczyć o całkowitym usamodzielnieniu się A. M.. Postawa pozwanej, która pomimo kontynuowania nauki celem zdobycia zawodu, podejmuje w międzyczasie zatrudnienie, aby móc „dorobić” do własnego utrzymania, nie bazując jedynie na środkach otrzymanych od rodziców, winno spotkać się wręcz z aprobatą Sądu, a nie stanowić okoliczność in minus dla pozwanej. A. M. wyraźnie wskazała, iż po zakończeniu nauki w sierpniu 2017 roku planuje złożyć swoją kandydaturę na kierunek technik dentystyczny, asystentka dentystyczna prowadzony przez W. Szkołę Medyczną w P.. Skarżąca, z całą pewnością jest zdecydowana na dalszą edukację, która umożliwi jej, w niedalekiej przyszłości, uzyskanie zawodu pozwalającego na w pełni samodzielne utrzymanie się. Z uwagi na brak doświadczenia oraz kontynuację procesu kształcenia, zdobycie przez nią takiego zatrudnienia jest na chwilę obecną niemożliwe. Ograniczenia w tym zakresie podyktowane są również stanem zdrowia pozwanej. Tymczasem Sąd meriti całkowicie pominął powyższą okoliczność, wskazując, iż stan zdrowia pozwanej nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić, bowiem istnieje oczywista współzależność pomiędzy stanem zdrowia, a możliwością podjęcia zatrudnienia.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w pkt 3 przez oddalenie powództwa o ustalenie, iż obowiązek alimentacyjny M. M. (1) wobec A. M. wygaś,
- zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w pkt 5 przez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych,
- zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik powoda M. M. (1), wniósł o:

- oddalenie apelacji,
- zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu, pełnomocnik powoda wskazał, iż podstawą ustalenia, że obowiązek alimentacyjny wygaś, jest przesłanka w postaci osiągnięcia przez uprawnionego do alimentacji możliwości samodzielnego utrzymania się i nie ma tutaj mowy o względach słusznościowych. Mimo tego, odnosząc się do twierdzeń apelacji, dotyczących osobistych starań o utrzymanie i wychowanie córek, powód wskazał, iż po rozstaniu z matką pozwanej realizował swój obowiązek względem córek poprzez uiszczanie alimentów, miał również z córkami osobisty i telefoniczny kontakt. Pomimo sugestii, czynionych przez świadka D. M., sama pozwana pytana o przyczyny nieprzystąpienia do matury nie potwierdziła, jakoby przyczyną tą było jakiegokolwiek załamanie nerwowe, że czuje się porzucona przez ojca czy że nie odpowiada jej, iż ojciec założył nową rodzinę. Emocje matki pozwanej względem nowej rodziny powoda nie powinny stanowić podstawy rozstrzygnięcia przez Sąd sprawy o ustalenie, że obowiązek alimentacyjny wygaś.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 października 2017 roku, pełnomocnik skarżącej złożył do akt sprawy zaświadczenie Nr (...) z dnia 21 września 2017 roku, z treści którego wynika, iż A. M. w roku szkolnym 2017/2018 jest słuchaczem I semestru w (...) Medycznej Szkole Policealnej dla Dorosłych w P. na kierunku asystentka stomatologiczna, gdzie nauka trwa w okresie od 01 września 2017 roku do 31 sierpnia 2018 roku (k. 99).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego, które ten poczynił w oparciu o wnikliwie i rzetelnie zgromadzony materiał dowodowy, który nie zawiera braków i jest kompletny. Dokonując samodzielnie oceny tego materiału, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do poczynienia ustaleń odmiennych. Analiza sprawy i zarzutów podniesionych w apelacji pozwala na stwierdzenie, że brak jest podstaw do przychylenia się do apelacji, którą oceniać należy li tylko, jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oraz odsyła do ponownej, uważnej lektury, gdyż zbędne jest powielanie w tym miejscu jego treści.

Tym samym, jako nietrafny należy uznać podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., który to zarzut dla jego skuteczności wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż jedynie takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego, do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., nie wystarczy jedynie przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może, bowiem polegać tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleniu stanu faktycznego opartego na jego własnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazywanie, że przywołane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, LEX nr 40107, z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, LEX nr 40424).

W ocenie Sądu drugiej instancji, pozwana na etapie postępowania apelacyjnego nie wskazała w jaki sposób Sąd meriti uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bądź w inny sposób uchybił przepisom. Za takowe nie można bowiem, przyjmując zaprezentowanego przez skarżącą stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów, odmiennej od wyrażonej przez Sąd Rejonowy. Tym samym, Sąd Okręgowy uznaje za słuszne stanowisko Sądu Rejonowego w Sieradzu, odnośnie zaistnienia po stronie powoda w stosunku do córki A. M. podstaw do wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego.

Podstawą ustalenia Sądu pierwszej instancji, że obowiązek alimentacyjny wobec A. M. wygasł, stanowiło osiągnięcie przez uprawnioną do alimentacji, możliwości samodzielnego utrzymania się. Podzielając ustalenia Sądu Rejonowego w Sieradzu w tym przedmiocie, ponownie wskazać należy, iż pozwana A. M. ukończyła naukę w szkole i zdobyła zawód stylistyki - wizażystki. Podjęła również zatrudnienie, choć nie w wyuczonym przez siebie zawodzie. Pozwana, pomimo posiadanego orzeczenia o niepełnosprawności, miała i ma możliwość znalezienia pracy, o czym świadczy najlepiej, dotychczasowe zatrudnienie w sklepie kosmetycznym, a później w restauracji. Oczywiście Sąd Okręgowy, dokonując ponownej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wziął pod uwagę podnoszone przez pełnomocnika skarżącej trafne argumenty, że A. M., ma dopiero 20 lat, w związku z czym powinna się dalej uczyć, rozwijać, kończyć kursy i szkoły, aby w przyszłości podnieść komfort swego życia. Jednak, zdaniem Sądu drugiej instancji, nie można jednocześnie stracić z pola widzenia zasadniczej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a mianowicie, że na chwilę obecną pozwana, ze względu na wyuczony zawód oraz odpowiednie do jego wykonywania predyspozycje i kwalifikacje, osiągnęła możliwość samodzielnego utrzymania się. A. M., nie tylko może wykonywać, ale faktycznie wykonuje pracę zarobkową niezbędną do utrzymania się. Obowiązek rodziców dostarczania środków utrzymania i wychowania trwa dopóty, dopóki dziecko nie zdobędzie, stosownie do swoich uzdolnień i predyspozycji, kwalifikacji zawodowych, czyli do chwili usamodzielnienia się, i to niezależnie od osiągniętego wieku (art. 133 § 1 k.r.o.). Natomiast, obowiązek przewidziany w przywołanym przepisie wygasa z chwilą osiągnięcia przez dziecko odpowiedniego stopnia fizycznego i umysłowego rozwoju, potrzebnego do usamodzielnienia się i do uzyskania środków utrzymania z własnej pracy i

z własnych zarobków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 sierpnia 1980 roku, III CRN 144/80, LEX nr 2546, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, LEX nr 3342).

W tym miejscu wskazać również należy, iż skarżąca po ukończeniu nauki w szkole policealnej, nie podnosi swoich kwalifikacji zawodowych w zakresie wizażu i stylizacji, rozpoczynając naukę w zupełnie nowym kierunku kształcenia policealnego, a mianowicie w zawodzie asystentki stomatologicznej. Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, pomimo, że zasługuje na uznanie, nie oznacza jednak, że tym samym odpada, po stronie pozwanej, przesłanka posiadania możliwości samodzielnego utrzymania się. Zwłaszcza, że podobnie jak do tej pory, A. M. będzie mogła łączyć pracę zarobkową z nauką, skoro zajęcia odbywają się zaocznie, w weekendy. Co więcej, zdaniem Sądu drugiej instancji, możliwości zarobkowe pozwanej są aktualnie wyższe, gdyż ma już jeden wyuczony zawód stylistki - wizażystki, a popyt na tego rodzaju usługi jest coraz większy.

W tym miejscu niejako na marginesie, nie czyniąc zarzutu skarżącej, zwrócić należy uwagę na okoliczność, iż podejmowanie przez uprawnionego do alimentacji, wciąż uczącego się dziecka, po ukończeniu jednej szkoły, kursu itp., nowego „szkolenia” lub nauki na kolejnym nowym kierunku, w efekcie prowadziłyby do sytuacji, że osoba ta wciąż mogłaby korzystać z pomocy alimentacyjnej rodzica, nie dążąc do usamodzielnienia się i podjęcia zatrudnienia. Zdaniem Sądu drugiej instancji, poszukiwanie przez młodego człowieka „swojego miejsca w życiu, swojej ścieżki kariery”, jakkolwiek naturalne, nie może prowadzić do nadmiernego obciążania rodzica w tym przedmiocie. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, nic nie stoi na przeszkodzie, aby skarżąca A. M., „poszukując najlepszego dla siebie zajęcia w życiu” próbowała różnych zajęć, prac odpowiadających jej predyspozycjom (w tym zdrowotnym) i zainteresowaniom, ale z pewnością nie powinno się to odbywać nadmiernym kosztem obowiązującego do alimentacji.

Reasumując, Sąd Odwoławczy docenia chęć kontynuowania edukacji i podnoszenia kwalifikacji przez pozwaną, ale nie podziela założenia, że dalsza nauka wyłącza możliwość samodzielnego utrzymania się przez podejmującego tą naukę przez własną pracę zarobkową. Przerwanie alimentowania, w tych konkretnych okolicznościach, nie jest równoznaczne z uniemożliwieniem pozwanej dalszego kształcenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy podzielił trafne ustalenia oraz rozważania Sądu Rejonowego w Sieradzu i na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

O kosztach Sąd drugiej instancji, mając na uwadze sytuację materialną i osobistą pozwanej, orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążając jej obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.